పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

-64 -

ఎడారి బంధాలు

"ఇంకో ఆరునెలలు ఓపిక పట్టు. రెండేళ్ళు పూర్తవుతాయి. తరువాత కువైట్ వాళ్ళ కాళ్ళావేళ్ళా పడి, బ్రతిమలాడి తనాకులు (రిలీజ్) అడిగి తీసుకుందాం. ఎలాగో ఒకలాగ బయటికి వచ్చేసావంటే నా అగచాట్లు నేను పడి కాస్త డబ్బు సమకూర్చి నీకు అక్కామా (అనుమతి) రెండేళ్ళకు వేయిస్తాను. ఊరికే కాదులే వయసులో ఉన్నావు కదా బయట ఏదో ఒక పని దొరక్కపోదు. నాలుగునెలల్లో సంపాదించి నా డబ్బు నాకు ఇచ్చేద్దువు. నేను ఇప్పుడు మా బంధువుల రూమ్‌లో ఉంటున్నాను కదా నీకు వీళ్ళు రిలీజ్ ఇవ్వగానే నేను మనకోసం బయట ఒక రూమ్ బాడుగకు తీసుకుంటాను. ఇద్దరం కలిసి ఉండచ్చు. చెరిసగం వేసుకుని రూము బాడుగ కట్టుకోవచ్చు. తిండికంటావా? అంతగా ఆలోచించాల్సిన అవసరంలేదు. దానికోసం డబ్బు ఎక్కువగా ఖర్చుపెట్టాలిసిన అవసరమూ లేదు. మా అక్క కువైట్ ఇంట్లో పనిచేస్తోంది కదా! ఆ కువైటీవాళ్ళు ప్రతినెలా పౌర సరఫరాలు చేసే స్టోరునుంచి తెచ్చే బియ్యం, పాలపొడి, చక్కెర, కందిపప్పు, నూనెలాంటి నిత్యావసరవస్తువులన్ని పేదవాళ్ళకి ఇచ్చెయ్యమని మా అక్కకే ఇచ్చేస్తారు. ఎంత కాదన్నా నెలకి ఇరవై ఐదు కేజీల బియ్యం, ఐదు కేజీల చక్కెర, అయిదు లీటర్ల నూనె, నాలుగు కేజీల కందిపప్పు రెండు డబ్బాల పాలపొడి మనకు ఇస్తుంది. అవన్నీ తినగా మిగిలినవి మనం మనలాంటి వాళ్ళకి ఎవరికైనా ధర్మం చెయ్యచ్చు. కాబట్టి నువ్వు భయపడవద్దు. ఎక్కువగా ఆలోచించవద్దు. ఎవరూలేరని అనుకోవద్దు. నీకు నేనున్నాను ఆ సంగతి గుర్తుపెట్టుకో సునీతా సరేనా?" కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూస్తూ చిన్నగా చెప్పాడు శ్రీను.

"అబ్బ.. ఇంకా ఆరునెలలా? అంతవరకు ఇక్కడ ఉండి ఈ నరకం భరించాలా? ఇక ఏ మాత్రం ఓపిక లేదబ్బా. రాత్రి, పగలు టైమంటూ లేకుండా ఇంత పని నేను చేయలేను. రాత్రయితే ఒళ్ళు అలిసిపోయి జ్వరం వచ్చేస్తోంది. వళ్ళునొప్పులతో నిద్రకూడా రావడంలేదు. రోజూ ఒక పెనడాల్ మాత్ర వేసుకుని కాసేపు పడుకుంటున్నాను. ఇలా పడుకుంటున్నాను.. బాగా నిద్రపట్టే సమయానికి అలా తెల్లారిపోతోంది. ఏం చెప్పమంటావు నా అగచాట్లు" వంట గది కిటికీ సందుల్లోంచి టీగ్లాసును శ్రీను చేతికి అందిస్తూ చెప్పింది సునీత.

"కువైట్‌లో ఎంతమంది ఆడవాళ్ళు ఎలాంటి ఘోరమైన పరిస్థితుల్లో చిక్కుకుని ఉన్నారో నీకు తెలుసా? నాకు తెలిసి నీ పరిస్థితి ఎంతో మేలు. మా ఊర్నించి కుమారి అనే పిల్ల కువైట్ ఇంట్లో పనికి వచ్చింది. రెండు నెలలు బానే ఉంది. తరువాత ఆ పిల్ల అడ్రసే లేదు. ఏమయిందో ఎక్కడికి పోయిందో అర్థమే కావడం లేదు. ఇప్పటికి ఆర్నెల్లయింది. ఎక్కడ వుందో అసలు బ్రతికే ఉందో చచ్చిందో ఎవరికీ తెలియలేదు. అక్కడ ఇండియాలోని మా ఊర్లో వాళ్ళ అమ్మా నాయన ఏమయిందో తెలియక ఏడ్చి మొత్తుకుంటున్నారు 'నాయనా శ్రీను నువు ఆ కువైట్ వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళి ఒక్కసారి వాళ్ళని అడిగి చూడు. అది ఏమయిందో? చచ్చిందో బ్రతికివుందో

కనీసం మాకు విషయం చెప్పు. మేము నిద్రాహారాలు మాని దానికోసం బాధపడుతున్నాము అని మొత్తుకుంటే‘ ఒకరోజు టాక్సీ కట్టించుకుని ఆ పిల్ల పనిచేసే మంతకాకు (ఏరియా) వెళ్ళాను. ఎలాగో తిప్పలు పడి ఇల్లు కనుక్కుని ధైర్యం చేసి కాలింగ్ బెల్ నొక్కాను. ఇక్కడ కువైటీ వాళ్ళ ఇంటికి ఏ పరిచయమూ లేకుండా వెళ్ళి వాళ్ళని డిస్టర్బ్ చేస్తే.. అంతే సంగతులు. పోలీసుల్ని పిలిపించి జైల్లో పెట్టినా ఆశ్చర్యం లేదు. ఈ అరబ్ నా కొడుకులు అసలే తిక్కోళ్ళు నమ్మితే ప్రాణం ఇస్తారు. తేడా వస్తే ప్రాణం తీస్తారు. నేను భయంగానే వెళ్ళాను. మామా వచ్చి తలుపు తీసింది.

‘మామా.. మా ఊరిపిల్ల మా చెల్లి కుమారి మీ ఇంట్లో పనిచేస్తోంది కదా? ఒకసారి అర్జంటుగా మాట్లాడాలి. దయచేసి పిలవండి. నేను వాళ్ళ అన్నను‘ అని చెప్పాను. నమ్మకంగా.

‘అది నీ చెల్లా? చెల్లి అని చెప్పడానికి నీకు సిగ్గులేదా? అది కనపడితే చెప్పు. అది చేసిన పనికి పట్టుకుని కాళ్ళూ చేతులూ తీసేసి జైల్లో పెడతాం. రెండు నెలలు బాగా పనిచేసింది. దాన్ని నమ్మి ఇంటినీ పిల్లోళ్ళని అప్పగించి మేము డ్యూటీలకి పోయాము. ఒక రోజు అది ఇంట్లో వున్న నగలూ డబ్బూ దోచుకుని పారిపోయింది. ఎక్కడికి పోయిందో ఎక్కడ దాక్కుందో అని వెతుకుతున్నాం పోలీసులు కూడా దానికోసం వెతుకుతున్నారు. వట్టి దొంగది అది. చెల్లెలు అంటున్నావు కదా అది ఎక్కడ వుందో నీకు తెలిసే వుంటుంది. మా డబ్బూ మా నగలు ఎక్కడ పెట్టిందో తెచ్చిఇవ్వమని చెప్పు. లేకపోతే దాన్ని ఇండియాకి పోనీకుండా ఇక్కడే సమాధి చేస్తాం. ఏదో కష్టపడి పనిచేసుకుంటుంది పిల్లల్ని చూసుకుంటుంది అని మేము వెయ్యి దినార్లు ఖర్చుపెట్టి తెచ్చుకుంటే ఇంట్లో ఉన్నదంతా దోచుకుని పారిపోతుందా? మా కువైట్ చాలా చిన్నదేశం దాన్ని వలవేసి గాలించి పట్టుకుంటాం. జాగ్రత్త. అసలు నువ్వు ఇక్కడికి ఎందుకొచ్చావో చెప్పు" వీధంతా వినిపించేటట్లుగా గట్టిగా అరుస్తోంది మామా.

ఆమె అరుపులకి భయమేసింది నాకు. ఇక ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాను. ‘మామా అది ఇంతపని చేసిందా? మాకు ఈ సంగతి తెలియలేదు. తెలిస్తే దాన్ని వెతుక్కుంటూ మీ వాకిట్లోకి ఎందుకొస్తాను? అది ఎక్కడ కనిపించినా పట్టుకొచ్చి మీకు అప్పగిస్తాను. దాన్ని ఊరికే వదలను‘ అంటూ చేతులు జోడించి వెనుతిరికి అక్కడినుండి పరుగెత్తుకొచ్చేసాను.

నా వెనుక ఆమె గట్టిగా అరుస్తూనే ఉంది. అవి నిజంగా కడుపులో మండిన అరుపులే. నాకర్థమైపోయింది. కానీ అది ఆ పిల్ల కుమారి దొంగదైతే కాదు. మరి దానికి ఏం పోగాలం దాపురించిందో, ఏ పాడుబుద్ధి పుట్టిందో? ఎవరి ప్రోద్భలంతో ధైర్యంగా ఈ పని చేసిందో ఎక్కడికి పారిపోయిందో? అన్నీ ప్రశ్నలే. ఇంకా దానికోసం కనపడిన అందరినీ అడుగుతూనే ఉన్నాను. ఎక్కడైన కనిపిస్తుందేమో అని వెతుకుతూనే ఉన్నాను. ఆ పిల్ల అమ్మా నాన్నలకు ఏం జవాబు చెప్పాలో అర్థం కావడం లేదు. పోనీ ఆ పిల్ల ఎక్కడో ఇక్కడే దాక్కుని ఉంది అనుకున్నా కనీసం ఒక్కసారైనా ఎవరో ఒకరి ఫోను తీసుకుని వాళ్ళ అమ్మా నాన్నకు ఫోను చేసి వాళ్ళు కంగారు పడకుండా బాగున్నాను బ్రతికే ఉన్నాను అని ఒక్కమాట చెప్పచ్చుకదా. ఇలాంటి కేసులు కువైటులో కోకొల్లలు. ఏదో పనిచేసుకుని నాలుగు దినారాలు సంపాదించుకుని బ్రతుకుదాం అని ఆశతో గల్ఫ్‌కి వస్తారు. ఇక్కడికొచ్చాక పరిస్థితులు అనుకున్నట్టుగా ఉండవు. సులభంగా తొందరగా డబ్బు సంపాదించాలనే ఉద్దేశంతో అత్యాశకు పోతారు. ఇలాంటి చిక్కుల్లో పడి ప్రాణాల మీదకి తెచ్చుకుంటారు. ఇది పరదేశమని ఇక్కడి చట్టాలు కఠినంగా ఉంటాయనీ ఏదైనా తేడా వస్తే తిరిగి మన దేశానికి వెళ్ళలేమనీ మనవాళ్ళని కళ్ళతో చూడలేమనే సంగతి మర్చిపోతారు. క్షణికావేశం వీళ్ళ చేత నేరాలు చేయడానికి ప్రేరేపిస్తుందనుకుంటా. ఆలోచనా విచక్షణా జ్ఞానం వీళ్ళలో నశించి పోతయేమో?" టీ త్రాగుతూ చెప్పుకొచ్చాడు శ్రీను కిటికీ అవతలనుండే

ఇద్దరి మధ్యా కిటికీ అడ్డుగా ఉంది. కిటికీకి ఆవల ఎత్తుగా ఉన్న ప్రహరీగోడ. దానికి ఓ ప్రక్కగా చిన్న గేటు ఉన్నాయి. బయట వరుసగా ఉన్న ఖర్జూరపు చెట్లు కాపుకాలం కావడంతో గుత్తులుగా విరగకాసి ఉన్నాయి.

ఓ ప్రక్కగా ఉన్న ఆ చిన్న గేటును శ్రీను లోపలికి రావడం కోసమే తెరిచింది కుమారి. వీధి చివరగా ఉన్న ఇంట్లో దూరపు బంధువులతో కలిసి ఉంటున్నాడు శ్రీను.

అపుడపుడూ ఆ వీధిలో ఉన్న బకాలా (చిన్న అంగడి)కి రొట్టెలు కొనడానికి సునీత వెళుతూ ఉంటుంది. అలా వీలయినపుడు సునీత కళ్ళలోకి కళ్ళు కలిపి ఎవరూ లేకుండా చూసుకుని మాట కలిపాడు. పేపర్‌లో రాసి వున్న ఫోను నంబరుని చేతికి అందించాడు.

కువైట్‌లోని ఇళ్ళలో పనిచేసే ఆడవాళ్ళు ఎవరితోనూ ఎక్కువగా మాట్లాడకూడదు. మగవాళ్ళతో అస్సలు మాట్లాడకూడదు. కట్టుబాట్లు ఆంక్షలు అవధులు చాలా ఉంటాయి ఈ పనిమనుషులకి. అలా మాట్లాడినప్పుడు కువైట్ వాళ్ళు చూస్తే చాలా ప్రమాదం. అలా చూస్తే తిడతారు, కొడతారు, హింస పెడతారు.

ఇలా పరిచయం ఏర్పడినప్పటినుండీ కువైటీవాళ్ళు ఇంట్లో లేకుండా ఉన్న సమయాల్లో శ్రీనుకు ఫోను చేసి మాట్లాడేది సునీత. వాళ్ళ పరిచయం కాస్త ముదిరి అలా బయట వున్న చిన్నగేటు తెరిచి అపుడపుడూ లోపలికి రమ్మని చెప్పేది. కిటికీ అవతలే అతన్ని ఉంచి వంటగదిలో నుండి చిన్నగా కాసేపు మాట్లాడి పంపించేస్తుంది. దాదాపు మూడ్నెల్లనుండీ అలా జరుగుతోంది.

శ్రీనుతో మాట్లాడుతున్నంతసేపూ బయటికి వెళ్ళిన తన మామా, బాబా ఎక్కడ తిరిగి వచ్చేస్తారో తమని చూసి తిడతారో అని లోపల వణికిపోయేది సునీత. అలా ఎపుడైనా చూస్తే తన పరిస్థితి ఏంటా? అని ఆలోచించేది. కానీ ఆడ మగ పరిచయాలు మధ్య కలిగే ఆకర్షణని అధిగమించడం సాధారణంగా అసాధ్యమే.

ఇక్కడ పనిమనుషులుగా పనిచేసేవారు జైలులాంటి కువైట్ ఇంట్లో స్వేచ్ఛ లేకుండా కాలం గడుపుతారు కాబట్టి స్నేహం కోసం, తోడుకోసం, మాట్లాడే మనిషి కోసం అలమటించి పోతారు. పలకరించే వాళ్ళు దొరకడం అదృష్టంగా అపురూపంగా భావిస్తారు. ఆ పరిస్థితుల్లోనే ఆడ మగ ఆకర్షణకు లోనయి వ్యామోహాన్ని పెంచుకుని తొందరపాటు చర్యలతో కష్టాల పాలవుతుంటారు.

"అయ్యో పాపం ఆ పిల్ల చాలా పొరపాటు చేసింది. అలా దొంగతనం చేయడం తప్పుకదా ఇప్పుడు ఎక్కడుందో మరి? ఎవరి దగ్గరికెళ్ళి దాక్కుందో?" బదులు చెప్పింది సునీత.

"సరేకానీ రాత్రికి గేటు తెరుస్తావా? అందరూ నిద్రపోయాక నీ రూమ్‌కి వస్తాను" చెప్పాడు శ్రీను కన్నుగీటుతూ.

"అబ్బ... నీకెపుడూ తొందరే. మా మామా బాబా చూస్తే ఇంకేమైనా వుందా? తోలు తీస్తారు. ఈ రోజు వద్దులే వీలు చూసుకుని నేనే చెపుతాను" అంది సునీత సిగ్గుపడుతూ.

"ఇంకెన్ని రోజులు ఎదురు చూడాలబ్బా? కిటికీ అవతలేవుండి మాట్లాడుతూ నన్ను ఊరిస్తున్నావు? ఇది న్యాయమా? " అన్నాడు దీనంగా మొహం పెట్టి.

"నాలుగైదు రోజుల్లో మా బాబా దుబాయ్‌కి వెళుతున్నాడు. అప్పుడు పిలుస్తాలే. అంతవరకూ కాస్త ఆగు" అంది నవ్వుతూ.

"నిన్ను నమ్మితే ఇంకో ఆరునెలలు ఇలాగే మాటలతోటే కాలం గడిపేసేటట్లున్నావు. ఇంత అందాన్ని ఎదురుగా చూస్తూ ఇంక ఎక్కువ రోజులు ఆగలేనే. సరే ఇంకో నాలుగు రోజులు మాత్రమే" అన్నాడు శ్రీను.

ఇంతలో బయట మెయిన్ గేటు దగ్గర కారు వచ్చి ఆగిన శబ్దం వినిపించింది.

భయపడిపోయింది సునీత. "మా బాబా వచ్చినట్లున్నాడు శ్రీను నువ్వు అటువైపుకి కనబడకుండా చిన్నగేటు దగ్గరికివెళ్ళి చెట్లు మాటుగా బయటికి వెళ్ళిపో. తొందరగా వెళ్ళిపో. చూస్తే ప్రమాదం" అంది కంగారుగా.

"అలాగే నువ్వు కంగారు పడకు." అంటూ ఐదు సెకండ్లలో అక్కడినుండి మాయమయిపోయాడు శ్రీను. సునీతకే కాదు అతనికి కూడా భయమే మరి.

హమ్మయ్య బాబా శ్రీనుని చూడలేదు. గండం గడిచింది. లేకపోతే చాలా ప్రమాదం జరిగి ఉండేది అనుకుంటూ గుండెలపై చేతులు వేసుకుంది సునీత.

నాలుగురోజుల తరువాత ఇంట్లో ఎవరూ లేనిది చూసి శ్రీనుకు ఫోను చేసింది సునీత.

"కిటికీ దగ్గరికి వస్తావా? దిజాజ్ మసిబూసి (చికెన్ బిరియానీ) చేసాను. వేడివేడిగా తిందువుగాని తొందరగా రా" అంది.

"లేదు సునీతా. ఈ రోజు రాలేను. నేను బయట ఉన్నాను. అదే మా ఊరి పిల్ల చెప్పానుకదా కుమారి గురించి ఆ పిల్ల పోలీసులకు పట్టుబడింది. డబ్బు నగలు ఎక్కడ పెట్టిందో తెచ్చి ఇమ్మని చితగ్గొట్టారంట. ఆ పిల్ల దగ్గర ఉంటేకదా తెచ్చి వాళ్ళకు ఇవ్వడానికి. వాళ్ళ మేనమామ ఒకతను ఉంటే అతని దగ్గర దాచిపెట్టిందంట. వాడికి అంత డబ్బూ, నగలు చూడగానే ఆశపుట్టి మొత్తం అన్నీ తీసుకుని రాత్రికి రాత్రే విమానమెక్కి ఇండియాకు పోయాడు. తెల్లారినాక చూస్తే మేనమామ లేడు. డబ్బూ, నగలూ రెండు లేవు. నెత్తీ నోరు కొట్టుకుని ఎవరో తెలిసినవాళ్ళు ఉంటే వాళ్ళ దగ్గర కొన్ని రోజులు తలదాచుకుంది. కానీ కువైట్‌లో ఎన్ని రోజులు తప్పించుకుని బ్రతకగలదు? పోలీసుల కంట పడనే పడింది. దొంగతనం చేసిన డబ్బూ నగలు ఎక్కడ పెట్టావో చెప్పమని మక్కెలు విరగతంతున్నారు. ఆ మేనమామ చూడు అయినవాడై వుండి, స్వంతం అమ్మ తమ్ముడయివుండి కూడా ఎంత మోసం చేసాడో? పొయ్యేవాడు ఈ పిల్లను కూడా తీసుకుని పోకుండా ఇక్కడ వదిలేసి నీ చావు నువ్వు చావు అంటూ ఒక్కడే చెప్పాపెట్టకుండా పోయాడు. ఈ కాలంలో ఎవరిని నమ్మగలం చెప్పు? ఈ రోజు మా ఊరి వాళ్ళందరం ఏం జరిగిందో ఆ పిల్ల ఏ ఏరియా పోలీస్ స్టేషన్‌లో వుందో కనుక్కుందామని బయటపడినాము. ఈ దేశంలో పోలీసుల దగ్గరకి పోయి మాట్లాడే ధైర్యం మనకు ఉందా? అందులో తప్పు మనది అయితే ఏమీ చేయలేము. ఏం చెయ్యాలన్నా అందరికీ భయమే. అందరినీ లోపలవేసి ఒళ్ళు నలగ్గొడతారు. ఎందుకొచ్చిన తలనొప్పి చెప్పు దొంగతనం చేయడం ఆ పిల్ల తప్పు. ఇక అంతే సంగతులు. బ్రతికినంతవరకూ ఇక్కడ జైల్లో ఉండాల్సిందే ఇంటి సంగతి మరిచిపోవాల్సిందే, దాని ఖర్మ అది అనుభవించక తప్పదు. ఇక ఉంటాలే బయట అందరం ఆ విషయం మాట్లాడుకుంటూ బిజీగా ఉన్నాం. తొందరలో కలుస్తాలే." అంటూ తొందరగా విషయం చెప్పి ఫోన్ కట్ చేసాడు శ్రీను. వింటున్న సునీతకు కూడా భయమేసింది. అమ్మో ఎంతపని జరిగింది? ఈ కువైట్ దేశంలో జైలు అంటే ప్రాణం మీద ఆశలు వదులుకోవాల్సిందే ఏదైనా తప్పు జరిగితే శిక్షలు చాలా కఠినంగా ఉంటాయి. ఇక దేవుడే కాపాడాలి ఆ పిల్లను. మనుషుల వల్లకాదు అనుకుంది సునీత.

దాదాపు వారం రోజులు గడిచిపోయాయి ఈ వారం రోజులూ శ్రీనుకు ఫోను చేయడానికి కూడా కుదరలేదు సునీతకి. ఏవో సెలవలు కావడంతో పిల్లలు స్కూలుకు వెళ్ళలేదు. మామా, బాబా ఆఫీసుకూ వెళ్ళలేదు. అందరూ ఇంట్లో ఉండటంతో వారమంతా వాళ్ళకు అన్నీ చేసిపెట్టి టీ, కాఫీలు అందించడంతోనే సరిపోయింది. మనసంతా శ్రీను దగ్గరే ఉంది. మాట్లాడాలని ఎంతగానో ప్రయత్నించింది.

కుదరలేదుకానీ మరో రెండురోజుల్లో మామా, బాబా ఇద్దరూ నాలుగురోజులపాటు ఊరి బయట ఉన్న గెస్ట్‌హౌస్‌కు వెళ్ళొస్తాం అని చెప్పడంతో చాలా సంతోషించింది సునీత.

ఎప్పటినుండో కలవాలని శ్రీను అడుగుతున్నాడు కానీ వీలుకాకపోవటం వల్ల ఎప్పటికప్పుడు కుదరదు అంటూ సర్దిచెప్పుకొస్తోంది సునీత. కానీ ఈసారికి మాత్రం శ్రీను కోరిక తీర్చాలని ఆమె నిర్ణయించుకుంది. మామా, బాబాకు అవసరమైన బట్టలు వస్తువులన్నీ బ్యాగుల్లో సర్ది ఉషారుగా కారులో పెట్టింది. జరగబోయేది తలచుకుంటేనే ఆమెకు చాల సంతోషంగా ఎగ్జైటింగ్‌గా ఉంది.

మామా బాబా అలా వెళ్ళిపోగానే ఇలా శ్రీనుకి ఫోను చేసింది. కాస్త సిగ్గుపడుతూ "రాత్రికి రెడీగా ఉంటాను వచ్చెయ్య"మంది.

మామా, బాబా ఇద్దరూ ఇంట్లో లేరని తెలియగానే ఎగిరి గంతేసాడు శ్రీను.

"అలాగే. ఇప్పుడే 'మాలియా' వెళ్ళి మల్లెపూలు తెల్లచీర, కొనుక్కొస్తాను. నువ్వు తినడానికి చికెన్ బిరియానీ తెస్తాను. స్నానం చేసి రెడీగా ఉండు. ఎనిమిదయ్యేసరికి నేను వచ్చేస్తా. కలిసి భోంచేసి కావలసినన్ని కబుర్లు చెప్పుకుందాం" అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

తెల్లచీర మల్లెపూలు అనేసరికి మరింత సిగ్గుపడింది సునీత. అలాగే అంటూ అంగీకారాన్ని తెలిపింది.

చీకటి పడగానే లేచి తలస్నానం చేసి తయారయి శ్రీనుకోసం ఎదురు చూడసాగింది సునీత. నాలుగేళ్ళ క్రితం కట్టుకున్న భర్త చనిపోవడంతో తనకున్న ఇద్దరు పిల్లల్ని పోషించుకోవడానికి కువైట్ వచ్చింది ఆమె.

మగవాడి స్పర్శ తగిలి ఎన్నేళ్ళయిందో? శ్రీనుకు తనంటే చాలా ఇష్టమున్నట్లు తెలుస్తోంది. మరి పెళ్ళి చేసుకోమని అడగాలి. స్త్రీ పెళ్ళిచేసుకోకుండా శరీరాన్ని మగవాడికి అప్పగిస్తే చులకనైపోతుంది. ఇలా ఆలోచిస్తూ అతని రాకకోసం ఎదురు చూస్తోంది సునీత. చెప్పినట్లుగా ఎనిమిదవగానే రానే వచ్చాడు శ్రీను. అతని మొహం సంతోషంతో వెలిగిపోతోంది. తెచ్చిన చీర కట్టుకోమన్నాడు. మల్లెపూలు పెట్టుకోమన్నాడు. అలాగే అని చెప్పి పదినిముషాల్లో అతడు చెప్పినట్లు తయారయింది సునీత. తెల్లచీరలో పెళ్ళికూతురులా మెరిసిపోతున్న ఆమెను చూసి ఆగలేకపోయాడు. అక్కడే హాల్లోనే దగ్గరికి తీసుకోబోతున్న అతడ్ని వారించి "నా రూమ్‌లోకి వెళదాం పద" అంది సునీత.

"ఛీ నీ రూములోకా? ఎందుకు? వద్దు. పండగపూట కూడా పాతబట్టలు వేసుకున్నట్లు మామా బాబా నాల్రోజులు రానని చెప్పారుగా. ఈ నాలుగు రోజులూ మనకే. ఈ ఇల్లంతా మనదే మన ఇష్టం. పద. మామా బాబా పడుకునే బెడ్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళి మెత్తటి పరుపులపైన హాయిగా పడుకుందాం. వాళ్ళ బాత్‌టబ్‌లో జలకాలాడదాం. మళ్ళీ ఈ అవకాశం జన్మలో రాదు. ఈ నాలుగురోజులూ మనం స్వర్గంలో విహరిద్దాం" అంటూ ఆమెను చేతుల్లోకి ఎత్తుకుని బాబా మామా పడుకునే బెడ్‌రూమ్‌లోకి తీసుకెళ్ళిపోయాడు.

"అయ్యో వద్దు శ్రీనూ. నాకు భయం. మామా బాబాకు తెలిస్తే చాలా ప్రమాదం" అని ఎంతగా గింజుకున్నా అతను విడిచిపెట్టలేదు. ఎడారిలో వెన్నెల కురిసినట్లు లోకం మరిచి పరవశించిపోయారు ఇద్దరూ. ఆ రాత్రి అలా ఆనందంగా గడిపేసారు.

మరుసటి రోజు మరలా అదే టైముకు వస్తానని చెప్పి ఉదయాన్నే వెళ్ళిపోయాడు శ్రీను. పగలంతా ఇల్లు సర్దుకుంది సునీత. ఈ రాత్రికి ఎలాగైనా పెళ్ళిచేసుకోమని శ్రీనును అడగాలి అని నిశ్చయించుకుంది ఆమె. ఆ రాత్రికూడా బాబా మామా బెడ్‌రూములో మెత్తటి పరుపులపై విలాసంగా పడుకుని సేద తీరుతున్నప్పుడు అడిగింది సునీత పెళ్ళి విషయం.

"అదెలా? ఎలా కుదురుతుంది నీతో పెళ్ళి? నువు భర్త చనిపోయి ఇద్దరు పిల్లలున్న ఆడదానివి. నేను పెళ్ళికాని యువకుడిని. నేను ఒప్పుకున్నా మా అమ్మా నాన్న అసలు వప్పుకోరు. నిన్ను చేసుకుంటే చెప్పుతో కొట్టి ఇంట్లోంచి తరిమేస్తారు. ఏదో నువు ఇక్కడ కువైట్‌లో ఒంటరిగా ఉంటున్నావు. నాలుగేళ్ళు సరదాగా గడిపేద్దాం. అందంగా ఉన్నావుకదా ఇక్కడ కువైట్‌లో ఉన్నంతకాలం నిన్ను వదలనులే. తరువాత నేను ఇంటికి వెళ్ళి పెళ్ళి చేసుకుంటాను. నువు నీ పిల్లల దగ్గరికి వెళ్ళిపోదువు" చెప్పాడు కాంక్షగా ఆమె వైపు చూస్తూ.

ఆడది మనసుతో ప్రేమిస్తుంది. మగవాడు కళ్ళతో కామిస్తాడు. అనుకుంది సునీత తన మనసులో. ఇక అతనకేమీ జవాబు చెప్పలేదు. యాంత్రికంగా అతనికి సహకరించింది. మూడవరోజు ఉత్సాహంగా వచ్చాడు శ్రీను "మన మూడు రాత్రులూ ఎంత అద్భుతంగా గడిచిపోతున్నాయో చూసావా? అదృష్టమంటే మనదే ఎంత మంచి ఇల్లు. పట్టెమంచం, పరుపు దిండ్లపై పడుకోవటం అంటే మనది ఎంత అదృష్టమో కదా?" అన్నాడు ఆమె తలలో మల్లెపూలు పెడుతూ.

ముభావంగా ఉన్న సునీత 'అవును' అన్నట్లుగా తలవూపింది.

"పద ఇంకా ఆలస్యం ఎందుకు? బెడ్‌రూములోకి పోదాం.." అంటూ ఆమె చేయిపట్టి లాక్కెళ్ళిపోయాడు. అర్ధరాత్రి దాటాక అలిసిపోయి నిద్రలోకి జారుకున్నారు. తెల్లవారుఝామున ఎవరో బెడ్‌రూమ్ తలుపుల్ని ధన్‌మని తన్నడంతో మెలుకువ వచ్చింది ఇద్దరికీ. కళ్ళు తెరిచి చూసే సరికి ఎదురుగా నిప్పులు కురుస్తున్న కళ్ళతో మామా బాబా నిలబడి ఉన్నారు. ఒక్క క్షణం ఏమీ అర్థంకాలేదు ఇద్దరికీ. అర్థమయ్యాక గుండె ఆగిపోతుందే అన్నంతగా భయపడి వణికిపోసాగారు. చెప్పుతీసుకుని ఇద్దరి జుట్టుపట్టుకుని ఇష్టమొచ్చినట్లుగా కొట్టారు మామా బాబా.

"ఇడియట్స్ మీ అనైతిక కార్యాలకు విచ్చలవిడితనానికి పడి పొర్లడానికి మా బెడ్‌రూమ్ కావలసి వచ్చిందా? ఉండండి పోలీసులను పిలుస్తాను" అంటూ బాబా చిందులు తొక్కాడు. అదే సమయంలో మామా పోలీసులకు ఫోన్ చేయనే చేసింది. ఈ లోపల వంటిపైన బట్టలు ఎలా కట్టుకున్నారో వారికే తెలియదు.

పోలీసులు వచ్చి ఇద్దరినీ ఈడ్చుకెళ్ళిపోయారు. ఇక చెప్పాల్సింది ఏమీలేదు. నాలుగైదేళ్ళు కువైట్ జైల్లో ఉంచి మరలా కువైట్‌కి తిరిగి రాకుండా పాస్‌పోర్టుల్లో ఎర్రముద్ర వేసి ఇండియా ఫ్లయిట్ ఎక్కించారు.

క్షణికావేశంతోనో, ఆకర్షణలవల్లో, విచక్షణా జ్ఞానం నశించడం వల్లో పొరపాట్లు చేసి మా దేశంలో శిక్షల్ని అనుభవించేవాళ్ళు ఎందరో ఉన్నారు. గల్ఫ్‌లో చట్టానికి విరుద్ధంగా తప్పులు చేసి పద్ధతులకు వ్యతిరేకంగా నడుచుకుని జీవించాలంటే కుదరదు మరి. కొన్ని జీవితాలంతే మరి.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments